

סיח הסותה של הכנסיה, אינו אלא טאוויי אני האב, שהחליף מיקצוץ למען הסרט. השיר שהושמע בקולי קולות בעיירה הריקה, וששיכנע את התושבים המסתתרים שהאמריקאים אכן קרובים, אינו כשג'וני שב הביתה, כפי שזה קורה בסרט, אלא דווקא מקהלת העבדים מתוך נאבוקו של ורדי, שיר שהיה פעם הימנן החופש של האיטלקים. כאשר הסירו מעליהם את עול האוסטרים במאה הקודמת. איני יודע איך העלינו על הדעה שהאמריקאים ישמעו דווקא את השיר הזה, נזכרים האחים, אבל באותו רגע היינו כולנו משוכנעים כי אכן האמריקאים בפתח. פרנדיה אנרשיית. יש בסרט, למשל,

כל הסחיבות

מהיצ'קוק

ליל הדממה (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) — צריך להודות ש־הסרט הזה בהחלט מפחיד ומותח. למחות מזה אסור היה לצפות מבימאי כמו רוברט (קרמר נגד קרמר, "מעקב בחצות") בנטון. מי שמסתפק בכך, יבוא כנראה על שכרו. מעבר לזה אין הרבה, ולגבי בימאי כמו בנטון, זה די מפתיע.

המחווה שנעשתה כאן להיצ'קוק שקופה מאוד. הסיפור על פסיכיאטר המחליט לחשוף את זהותו של האחראי לרצח אחד מלקוחותיו, בעיקר משום שהוא מוקסם על-ידי פילגשו של אותו לקוח, חייב את השראתו לסרטים כמו עולם השיכחה, ורטיגו, החלון האחורי, הצפורים ואפשר להמשיך הלאה. אלא שלהבדיל מן הסרטים של היצ'קוק, כאן יש בסוף הסרט הגישה של "אן מה ז' הרגשה שלעולם אינה אותה בצופה בסוף סרט של היצ'קוק.

הסיבה לכך פשוטה למדי. בנטון עסוק מאד בתחבולות הקולנועיות, אבל עסוק הרבה פחות בדמויות הנוטלות חלק בתוך התחבולות, או במניעים שלהן. כל מי שיאזין לפסי-כיאטר המסביר לאמו (גם היא פסיכיאטרית) מדוע הוא מתערב בעניין שנוגע בעצם למישטרה, לא יוכל אלא לחייך חיוך רחב של סלחנות. וכל מי שישמע את ידויה של אהר בת הרופא, המסבירה מה הביא אותה להתנהג כפי שהתנהג, לא יוכל אלא להסיק שבנטון למד את השיעור הראשון של היצ'קוק ואחר-כך עזב את הכיתה.

רוי שיידר ומריל סטרייט משתדלים להעניק מיסקל גדול ככל שאפשר לדמויות, וסטרייט, בלונדיית יותר מתמיד

רוי שיידר — הרבה תחבולות שרירותיות

בסרט זה, מתאימה במיוחד לאביטיפוס של גדול אמני המתח בקולנוע. אבל החומר המופקד בידיהם הוא דליל למדי, וכדי לסבר את האוזן יש מידה גדושה של שריר-תיות בכל מה שקורה, שאפילו אלה הסוברים כי השריר-תיות היא חלק בלתי נפרד מן החיים, חייבים לזקוף מולה גבה.

ואם כבר רוי שיידר ומחווה להיצ'קוק, אי-אפשר שלא להיזכר בסרט צנוע יותר, החיבוק האחרון, שתיח מחווה בגונה ואמיתית הרבה יותר מן הסרט הזה.

סיפור על אב ובנו. שניהם פאשיסטים, הרוצחים בדם קר את הנמלטים מן הכפר. עד שהם בעצמם נופלים קורבן לזעם קור-בנותיהם. השניים אכן היו במציאות, אבל מה שהיה מופלא בצמד הזה, אומרים האחים, היה רגש האהבה העמוקה שקשר ביניהם, רגש שהיה אמיתי וכן עד כדי כך, שאי-אפשר היה להציג את היסולם כפעולת תגמול צודקת ותו לא. זאת טראגדיה אנושית אמיתית, וכך היא נראית גם בסרט. הגרמנים הצטיירו בעינינו באותו הזמן כזאבים הגדולים הרעים וכמי שאחראי לכל האסון, אומרים היום האחים בחינך, אבל אלה שבהם נתקלנו כאמת היו פאשיסטים משלנו. זו הסיבה שהסרט ממעט להראות גרמנים. למעשה, הפעם היחידה שבה הם נראים בצורה ברורה, זו התלר-כת התבוסה העצובה, כשהם מלווים אוטור בוס הנגרר על-ידי סוסים, פצועים, פגרי עים, עלובים, פאתטיים, צבא מובס בנטי-גה. אם יש נבלים בסרט, אלה הם הפאשיסטים המקומיים. הם המעוללים את הרוצח האמיתי; בני אותם הכפרים. יל-

ווחת לחלוטין של הוליווד וסביבתה. הברי מאי פול בארטל מצחיק עד דמעות בשר תפות עם בת זוגו, מרי ורוזוב.

*** חמסין (לב 2, ישראל): יחסי יהודים וערבים מתחדדים על רקע החרמת אדמות ורומן אסור המעסיק גם את הישראלי החושב עצמו נאור.

סרט שאומר כמה דברים שלרבים לא נעים לשמוע אותם.

*** עד לכל דבר (תכלת, הוני-גריה): במשך 12 שנים נאסר סרט זה לי-הקרנה בארצו ובעולם. משום מה החליטו היום הפקחים על הצנזורה בהונגריה ש-

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב — סערה, ויקטור ויקטוריה, ג'ורג'יה, אייטי חבר מכוכב אחר, התפוח המכני, קן-הקוקיה, תהילה היא וקדחת לבדה, מלך הקומדיה, עד לכל דבר.

חיפה — ממאו עד מוצארט, אייטי חבר מכוכב אחר, ויקטור ויקטוריה.

ירושלים — אייטי חבר מכוכב אחר, סערה, פיצקארדו, שלושת ימי הקונדור, מזימות בין לאומיות, האדומים.

מותו של פאשיסט בדמינוה של יורה בת 6 הילדים שגדלו באותו הכפר

שבים, ובעוד כאלף אנשים העומדים בר-שוליים. עיני כולם נישאות אל המסך הענק, שבקצה האחד של הכיכר, עליו מוצג עתה סירטם של האחים טאוויאני, הלינה של טו-לורנצו. קולות פעמוני הכנסיות של העיר מתמוגגים בפעמונים שבסרט. הכוכבים שבשמיים והכוכבים שבסרט, מתחברים לרקיע אחד. פאולו טאוויאני הגיע הפעם עם אשתו, לינה נרלי טאוויאני ולא עם אחיו, כדי להציג את הסרט. אנחנו שר תפים בכל דבר, אבל לא בנשים" הוא אומר. לא שאשתו אינה שותפה לסרט. היא אחראית לתילבושות. משוחחים על המצב בישראל ובעולם, על התוכנית שהי תה להם להגיע ארצה בחודש ספטמבר ושנאלצו לדחותה בגלל התחייבויות אחרות. בישראל — מלחמת-הלבנון בעיצומה, ומה שהאחים טאוויאני אמרו בקאן, נראה אקטואלי עד להפחית. את הסרט הזה הם עשו בגלל הפחד האיום הנורא, שמה כל מה שקרה יחזור ויקרה שוב.

דים שגדלו ביחד, שכנים, חברים, אפילו נאהבים בעבר הלא רחוק.

ומה שנוגע למראה הסרט: האחים ביק-שו במיוחד מן הצלם פראנקו דיי-גיאקומו להשתמש בחומר צילום שונה מן הרגיל. לא להראות את המרהיב, הזוהר והפורח במישחקי האור הפאסטליים שהופכים את סוסקאנה למקום קסום (כפי שהם עשו בסירטם האחר) אלא להדגיש דווקא את החום הכבד של הקיץ (הלילה של סן-לורנצו חל ב-10 באוגוסט). את הצבעים הבסיסיים החריפים של הטבע, את העונה הלהטת של השנה, שבה יש ניגודים חריפים בין אור וצל, כי סברו שחריפות זו היא המתאימה ביותר למה שהסרט רוצה לומר.

ה-10 באוגוסט, 1982. הלילה של סן-לורנצו. הכיכר הגדולה בעיר לוקארנו. כאן נערך פסטיבל הסרטים השנתי. בכיכר סגורה לתנועה, מלאה בארבעת אלפים מ-

שתיים מבנות סן-מיניאטו ברנע של מנוחה בשעת המנוחה העונה הלוהטת, הצבעים החריפים

תל-אביב

הוא מדבר על העבר הרחוק. מי שענינו בראשו יבחין באירוניה החריפה המכור-נת אל מיסטר סוציאליסטי, המעמיד פנים כאילו הוא ג'רדען עלי אדמות. הבימאי: פיטר בקשא.

*** סערה (גורדון, ארצות-הברית): כמו קצפת על גלידה — עליו, קליל, ובכל זאת חכם. הבימאי פול מזורסקי מאל-תר על שייקספיר בעזרת זוג שחקנים יוצרים, גינה רולאנדס וג'ון קאסבאטס, ולצידם ראול ג'וליה, סוזן טראדון ומולי ריינגולד וכמה עיונים פוטוגניות מאוד.

*** התפוח המכני (לימור, אג-גליה): סירטו המהמם של סטנלי קובריק (1971) הטוען כי אלים ככל שיהיה יש להשאיר בידי האדם את הבחירה החופשית.

*** אוכלים את ראול (לב 1, מוצג גם בחן חיפה, ארצות הברית): זוג נחמד הגון החולם להקים מסעדה, מחסל בצורה שיטתית את סוטי המין שבסביבה. סאטירה חריפה על מערכת ערכים מע-